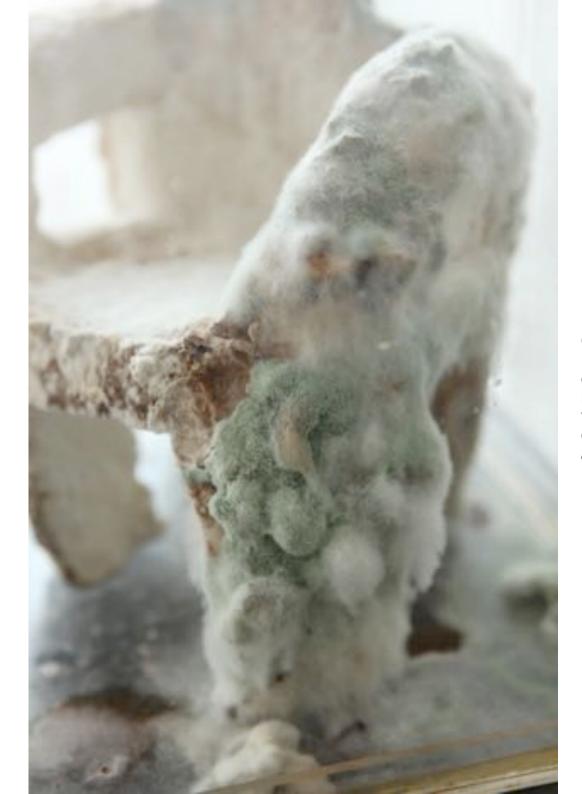
Serres: Wat zien we op dit schilderij? Het eerste dat opvalt zijn twee vechtende mannen, maar wie beter oplet merkt op dat zij in drijfzand staan. Terwijl ze elkaar de tent uit vechten verdwijnen ze langzaamaan in de modder. Natuur kan niet langer naar de achtergrond verdreven worden.

Terwijl we elkaar bevechten verliezen we onze omgeving en onze verknooptheid uit het oog. Apocalysofie, p.59

Centraal staat de witte plastic stoel uit één stuk. Maurizio Montalti vraagt zich af of er een manier is waarop dit onverwoestbare icoon veranderd kan worden in een vergankelijk icoon. Hoe kunnen we er alsnog leven in brengen en het proces van sterven in gang zetten? Hoe kunnen we het klaarmaken voor de dood?

Apocalypsofie, p.106

In deze stad wordt alles hergebruikt, de poep en de plas, de lichamen van hen die er wonen incluis. Het belichaamt het ideaal van een circulaire stad: niemand heeft een ecologische voetafdruk, er zijn geen restjes.

Apocaypsofie, p.111

Deze *ruin porn* beneemt ons het zicht op het leed dat erachter schuilgaat. Het is verwant aan wat ik *waste porn* zou willen noemen, zoals de foto's van Edward Burtynsky, waarop afvalbergen zo vastgelegd zijn dat ze subliem worden.

Apocalypsofie, p.126

Op deze gigantische muurschildering zien we een met afval getooide vrouw die iets wegheeft van een superheld, die een bal ophoudt waarin we volgens mij de aarde moeten zien.

Apocalypsofie, p. 127

Een kunstinstallatie in de vorm van een winkel die inmiddels al een jaar of twee rondtrekt. Apocalypsofie, p.140

